

Ὁ Σωτηρόπουλος μετάνοιαις κάνει
ἐμπρός ἑστὸν Θεόδωρο τὸν Δεληγιάννη.

Ἀγαπητὲ Θεόδωρε, δὲν πρέπει νὰ θυμώσῃς,
ὅτι ἔξαφνα κι' ἐγὼ εἰς κρίσιμον καιρὸν
πῶς φανερὰ ἐζήτησα μετὰ μανίας τόσης
νὰ γίνῃ συνεδρίασις κλεισμένων τῶν θυρῶν.
Ἐὰν συνεδρίαν μυστικὴν ἐσκέφθην νὰ ζητήσω,
καταλογῶ τὸ σφάλμα μου κι' εὐθὺς τὸ πέρνω ἴσω.

Καὶ ἂν ἐφώνησα κι' ἐγὼ μετὰ τοῦ Χατζοπούλου,
ὅτι δὲν ἔχω πρὸς ὑμᾶς πῶς ἐμπιστοσύνην,
συγχώρησε τὰ μάρτημα τοῦ ταπεινοῦ σου δούλου
καὶ νόμισέ το ἔξαφιν ἢ καὶ παραπροσύνην.
Καμμιά πρὸς τὴν Κυβέρνησιν δὲν εἶναι δυσπιστία,
καὶ βεβαίωσού, φίλε μου, πῶς τόκαμα ἑστὸ ἄστυα.

Αὐτὸ τὸ εἶπα μοναχὰ γιὰ νὰ μὴ λησμονήσῃς
πῶς εἶμαι φίλος σου κι' ἐγὼ πολὺ ἀδικημένος,
πῶς ἔχω ὑπουργοῦ κι' ἐγὼ ἀρχαίας ἀπαιτήσεις
καὶ διὰ τοῦτο φαίνομαι ὀλίγον θυμωμένος.
Ἐὰν αὐτὸ καὶ μόνον ἔκαμα κι' αὐτὸ τὸ παιχιδάκι,
καὶ ἔχει γι' ἄλλο τίποτα, χρυσὸ μου Θεωδωράκη.

Σ' ἀγάπησα νὰ χωρῶ ζωὴ, μὰ ἔγω ζωὴ δὲν ἔχω,
ἑστὴ βρῦσι ποῦπινα νερὸ τῶρα τὸ πίνουν ἄλλοι...
τόσον καιρὸ κατόπιν σου ἀπηλιτισμένος τρέχω,
ἀδίκως ἔμωσ καρτερῶ ὑπουργιλίκι πάλι.
Μεταρρυθμίσεις σκέπτεσαι, μεταρρυθμίσεις κάνεις,
πλὴν βλέπω μετὰ λύπης μου πῶς πάντα μὲ ξεχάνεις.

Καὶ ἔρεις τί μαρτύριον δι' ἓνα φίλον εἶναι
νὰ βλέπῃ γύρω τρώγοντα τὸν ἓνα κι' ἄλλον γύπα
κι' αὐτὸς νὰ χάσῃ νησιτικός... καὶ σὺ μονάχος κρῖνε,
ἂν εἶχα δίκην νὰ εἶπῶ ἐκεῖνα ὅπου εἶπα.
Πλὴν μὴ νομίσης δι' αὐτὴν τὴν εὐλογον αἰτίαν
πῶς ἔχω ἑστὴν Κυβέρνησιν καθόλου δυσπιστίαν.

Μὴ μὲ παρῖθῃς τὸν πτωχὸν καὶ ἑλεῶς μοι γένου,
κι' ἂν ἀληθῶς μνησικακὸς δὲν εἶσαι, Δεληγιάννη,
συγχώρησε τὴν ἔξαφιν ἑνὸς ἀδικημένου
καὶ ληστευθέντος ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ Λαφαζάνη.
Καὶ ἂν σ' ἐπαραπίκρανα διὰ νὰ ξεθυμάνω,
ἐλέησέ με, ἀδελφέ, καὶ δὲν τὸ ξανακάνω.